

Культурний розвиток

17.04.2019 Михайло Сажнів Наука

Проблема української культурної ситуації – суттєва втрата ідентичності багатьма людьми. Це стосується не лише українців яких протягом сторіч русифікували, й особливо жорстоко в 20 сторіччі, а й інших народів які пройшли через етапи створення радянської людини й втратили деякі аспекти власної національної культурної самоідентифікації, На фоні сучасної глобалізації це не здається великою проблемою, особливо з врахуванням негативної конотації яку отримали націоналізм після другої світової війни, але процедура створення радянської людини проходила через примус та каральний апарат, з необхідністю відмовлятися від власної спадщини, культури та мови й перехід на російську, В той час як глобалізація це процес розширення культурних інтересів за власним вибором через цікавість і без жодного примусової відмови від власної культури.. Тут також слід зазначити що такий негатив щодо “лівих” рухів майже відсутній через майстерність по викривленню правди радянським союзом та його розпад без військової поразки, коли він так і не отримав ні яскравих ознак агресора, а відразу після розпаду став жертвою-тим що потребував допомоги ні спокути за злочини вчинені щодо окупованих народів, зокрема українців.

Не повторюючи основи створення національних держав, зазначу лише що нація це певна конструкція яка об’єднала людей на базі спільної мови, культурних традицій та історії. В сучасному світі саме мова є визначальним фактором ідентифікації людьми інших народів. Звісно є певні варіації як мови так і культури в середині країн, але це не призводить до непорозуміння один іншого або конфліктів несприйняття – нерозуміння.

Аксіома:

Культурна спільнота, народ, нація відокремлює себе від інших за цима ознаками як “нас”, а решту людей які відрізняються як “їх”. Так це працює для будь-якої моноетнічної автохтонної країни світу, та для інших країн з певною варіативністю ознак за якими виділяють “нас” та “їх”. Причому в переважній більшості мова відіграє базову ознаку, бо саме на ній базується письменна та усна культура – найголовніша риса освіти, науки, творчості, засобів масової інформації, побутового спілкування та порозуміння тощо.

Розглянемо умовну сучасну Велику Британію та діаспору китайців яка переїхала та проживає на її теренах на постійній чи тимчасовій основі. Для Англієця в сучасному сприйнятті світу ті китайці які спілкуються англійською мовою будуть сприйматись як споріднені співгромадяни, як “ми”, стикаючись один з одним проблем в спілкуванні не виникає. Навіть якщо китайці спілкуються легше китайською й переважно її використовують в побуті у себе дома чи в спільноті серед інших китайців, в діаспорі. В той же час китайці які з різних причин не зможуть спілкуватись англійською будуть сприйматись як “вони”, відчуваючи дискомфорт серед британців через

непорозуміння, тому тяжіючи не до розчинення в суспільстві Великої Британії а до існування в діаспорах. Виділення та відокремлення англійцями “нас” від “їх” для китайців які не використовують англійську в країні можна розділити на три групи.

1. “Вони” – просто не знають мову. У цьому випадку надається допомога, надають перекладачі у випадку необхідності, проводять навчання англійській мові на платній і безкоштовній основі. Це банальний рівень – рівень компетенцій, необхідності та відповідальності як громадян та членів британської спільноти.

2. “Вони” – не хочуть говорити англійською. Англійці не примушують цього робити й залишається поза увагою при використанні китайською у власному середовищі і групі, в діаспорі. Це рівень демократичних свобод та сучасне неагресивне відношення до інших культур, яке все ж таки залишає дискомфорт при змішуванні культур та не дасть можливості порозумітись якщо китайці не володіють англійською.

3. “Вони” – не хочуть чути англійську, хочуть щоб до них звертались лише китайською та вимагають британці розуміло китайську. Китайці фактично хочуть змусити британців не використовувати англійську в спілкуванні з ними і зробити весь культурний продукт доступним лише китайською мовою, а англійська може бути лише опціонально на другорядній ролі якщо китайці не наголосять інше. Це рівень політичної агресивної позиції та знищення культури країни в яку інтегровані агресивні носії китайської. При незапобіганні їх руйнівним діям та навіть мовчазної згоди та підкоренні китайцям англійська культура неминуче загине протягом кількох поколінь.

Таким чином підкреслю тезу яку намагаюсь донести в котрий раз, активна позиція на російськомовність в Україні це суто політична позиція. З врахуванням як історичних злочинів так і війни за незалежність 2014 року це пряма загроза національної безпеки. Відстоювати російську мову для широкого вжитку та запобігання поширенню української в першу чергу характерно власне для росіян, які на відміну від сталих національних країн живуть не діаспорально, а рівномірно поширені цим збільшуючи загрозу суттєво та запобігаючи єдності українців. Нав’язування політичних рішень, направлених на пригнічення та знищення автохтонної культури навіть в умовах мирного часу, це однозначно – злочин.